

Horco bě ty wot nas lubowany,
 Drohi sy nam stajnje wšitkim był;
 Wot nas sy pak nětko wotwołany:
 Bóh je tebje hišće lubšo měł.

W mjenje wjele Serbow Łazowskeje wosady:

Jan Šubert z Běleho Kholmca;
 Handrij Misnař z Třoch Žón;
 Jan Symank z Radski;
 Jan Pačka z Radski.

e) **Wot džakowneje šuleřki z R.**

Žens z horcej sylzu wusywamy
 Tu symjo drohe styskniwje.
 Ach, zorno, kotrež pjeršći damy,
 To sam mój luby wučer je!
 Ach, wón tu wjacy njewučí,
 To mje tak jara wurudzi.

Wón starał je so za nas swěru,
 Kaž dobry pastyr za stadla,
 Zo by nas přinjesł k temu měru,
 Kiž do wěčnosće wostawa.
 Bóh Knjez pak nam joh' ruče wza:
 Nam styskna zrudnosć zawosta.

Tak husto hač ja składnosć změju,
 Tam na kerchow přińć do Łaza,
 Ja krjepić budu z horcej' sylzu
 Tu powyšenu hórčičku,
 Zo zeleni so rjeniša
 A budže přeco mlódnisha. (11./3. 1850.)

